

[Lone Møller]

Socialdemokratiet havde derfor hellere set, at vi havde styrket det nuværende arbejdsformidlingssystem i tæt samarbejde med kommunerne. Men det har der desværre ikke været politisk opbakning til. Derfor dette forslag.

Når Socialdemokratiet alligevel har valgt at støtte forslaget, skyldes det dels, at der samtidig er indgået forlig om beskæftigelsesindsatsen og ungdomsydelsen til unge kontanthjælpsmodtagere, og dels, at vi har valgt at støtte det foreliggende forslag for at sikre, at forslaget bliver så godt som muligt inden for de givne rammer.

For Socialdemokratiet er det vigtigt, at der sikres en samlet koordinering af formidlingsindsatsen, og at det sker efter en afvejning af, hvem målgruppen for en kommunal arbejdsformidling er, og at det præciseres, at det er efter indstilling fra Landsarbejdsnævnet og efter drøftelser med kommunale organisationer. Ligeledes er det på det regionale niveau centralt, at rammeaftalerne om formidlingsindsatsen udarbejdes i nær sammenhæng med arbejdsmarkedets parter i arbejdsmarkedsnævnene. Det er således afgørende at få en klar ansvarsfordeling, hvor det er præciseret, hvilke aktiviteter der hører hjemme i henholdsvis kommunalt og statsligt regi.

Det har samtidig været vigtigt for Socialdemokratiet at få fastslået – som det fremgår af bemærkningerne til lovforslaget – at det statslige arbejdsformidlingssystemets ressourcer på baggrund af dette lovforslag vil være uændrede. På baggrund af en samlet vurdering af forslaget og en positiv tilkendegivelse fra arbejdsministeren vedrørende koordinations- og resourceproblemerne kan vi støtte forslaget.

Pia Christmas-Møller (KF):

Forslaget er et led i den samlede ungdomspakke. Vi kan støtte, at kommunerne får adgang til at anvise arbejde på det ordinære arbejdsmarked for særligt udsatte grupper af ledige.

Det er vigtigt for os, at det er forudsat i lovforslaget, at der lokalt og regionalt indgås samarbejdsaftaler på grundlag af principper, der er fastlagt i en rammeaftale mellem de kommunale organisationer og de centrale arbejdsmarkedsmyndigheder.

Vi synes også, at det er centralt, at det i lovforslagets bemærkninger forudsættes, at amtskommunen, AF, arbejdsmarkedsnævnet m.v.

holder hinanden orienterede om alle forhold af betydning for samarbejdet, og at arbejdsmarkedsnævnene periodevis udarbejder redegørelser med en vurdering af behovet for beskæftigelses- og uddannelsesaktiviteter.

Alt i alt synes vi at det er et godt forslag, som understøtter decentraliseringsprocessen på området.

Lilli Gyldenkilde (SF):

I SF har vi ikke, da Arbejdsformidlingen i sin tid blev en realitet, støttet oprettelsen af den. Vi syntes, at det, der foregik i fagforeningerne, og det, der foregik ude i kommunerne, var nok; vi behøvede ikke Arbejdsformidlingen, så vi var ikke tilhængere af den.

Igennem årene har Arbejdsformidlingen udviklet sig. Det er klart, at vi i dag ikke arbejder for at afskaffe Arbejdsformidlingen. Men jeg vil ikke undlade at gøre opmærksom på, at der er opgaver, hvor Arbejdsformidlingen ikke har været, om jeg så må sige, sin opgave voksen. Det har især været det at tage sig af de såkaldt udsatte grupper, som vi med sådan et smagfuldt udtryk kalder det. Jeg har ikke noget, der er bedre, for det er svært at sige, hvad man så skal kalde dem.

Det har i Arbejdsformidlingen været sådan meget længe, at man har brugt forfærdelig meget tid på at finde ud af, hvad mål og midler er for den opgave, man var sat til. Ved løsningen af den opgave har man ikke fra Arbejdsformidlingens side taget de såkaldt udsatte grupper særlig højtideligt. Man har faktisk meget længe fra Arbejdsformidlingens side ment, at kommunerne måtte tage sig af det.

Nu kommer diskussionen så om, hvorvidt kommunerne må det; og den kommer selvfølgelig af og er blevet særlig aktualiseret af, at vi for et par måneder siden her i Folketinget liberaliserede Arbejdsformidlingen, hvilket SF naturligvis ikke støttede, fordi vi ikke syntes, det var nogen god idé. Vi syntes, at som tingene fungerer, og i og med, at man lægger mere over til kommunerne og til fagforeningerne, kunne det godt fungere uden en yderligere liberalisering af loven.

Men liberaliseret blev den, og det er klart, at så må kommunerne naturligvis også have et, om jeg så må sige, naturligt grundlag for at sige: jamen så må vi også sørge for de grupper, som ligger hos os, for dem er der ikke nogen i den